

lem kunde lade ham gøre. Jeg skalyderligere sige, at havde man ikke i sin Tid i 70'erne fra Statsstyrelsens Side ødelagt hans Patentret, vilde han have været en velsitueret Mand, men jeg kan forsikre det ærede Medlem, at min Broder kommer ikke og søger Støtte til sin Virksomhed.

Saa udtalte det ærede Medlem for Skanderborg Amts 4de Valgkreds (P. Th. Nielsen), at jeg havde refereret et Angreb paa la Cour gaaende ud paa, at hans Installatører vare utilstrækkeligt uddannede. Det er rigtigt, dette Angreb er ført af den nævnte Ingeniør Oscar Engholm, Driftsleder for et af vore Elektricitetsværker i København. Det ærede Medlem mente, at jeg ikke havde set, at der var kommet Svar paa Engholms Angreb. Det sagde jeg ikke. Jeg udtalte, at jeg ikke havde hørt, der var fremkommet noget, som afkræftede de Udtalelser, som jeg har fremsat ved Finanslovens 1ste Behandling. Jeg sagde altsaa ikke, at jeg ikke havde hørt, at der var fremkommet noget Gensvar paa Engholms Foredrag i Roskilde. Jeg har set la Cours Svar; Engholms Gensvar og la Cours yderligere Svar derpaa, men dette Angreb var, som jeg nævnte, et Angreb, der var parallelt med mit. Jeg har ikke udtalt den Anke mod la Cours Virksomhed, følgelig følte jeg mig ikke opfordret til at optage dette Angreb; jeg nævnte det, men det er ikke det samme som det, jeg har fremsat, og jeg fandt ingen Anledning til specielt at tage det op.

Saa vilde det ærede Medlem lade mig udtale, at der var forefaldet saa mange Brande ved Korts slutninger. Det har jeg ikke udtalt et Ord om, men jeg har sagt, at naar mindre vel uddannede Installatører foretage elektriske Installationer, medfører det Fare for Brand ved Korts slutning, og det vil ingen underkende, at det medfører en saadan Fare, naar mindre duelige Installatører paatage sig slikt Arbejde. Jeg har ikke som Oscar Engholm udtalt mig om, at der var sket et Antal Brande i et Aar, og det kan jeg heller ikke udtale mig om.

Det skulde ssa være dokumenteret for Finansudvalget, at Engholms Angreb ere blevne slaaede tilbage Punkt for Punkt. Det kender jeg ikke noget til, men det Angreb, som jeg har rettet mod de nævnte Elektricitetsværker ved Finanslovens 1ste Behandling, skønner jeg, er ikke tilbage-slaaet. Der er hverken udefra eller herinde kommet noget frem, der slaar det ihjel, det staar lige saa sikkert, som da

jeg fremsatte det; de Udtalelser, der ere fremkomne fra det ærede Medlem for Randers Landkreds (Bjerre) og andre ærede Medlemmer, have ikke afkræftet noget af det, jeg har sagt. Om det, som Ingeniør Oscar Engholm har sagt, er blevet slaaet ned, vedkommer ikke mig i nogen synderlig Grad, og det tager jeg mig ikke nær.

Naar saa den ærede sidste Taler (P. T. Nielsen) — og den højtærede Minister var inde paa det samme — finder, at det, der skulde opnaas ved at gøre Bevillingen 5-aarig, var, at man skaffede la Cour Arbejdsro i saa lang Tid, maa jeg sige, at jeg synes, han har haft ret god Arbejdsro i de mange Aar, der ere gaaede. Der var en Tid, man bevilgede ham 15,000 Kr., i nogle Aar fik han 12,000 Kr., 11,000 Kr. og 10,000 Kr. og saa 8,000 Kr. og 7,000 Kr., og nu vil man gaa ned til 6,000 Kr. i 5 Aar. Dersom han ikke har haft tilstrækkelig Ro i de Aar, han har faaet de ret betydelige Tilskud, er der vel heller ingen Sandsynlighed for, at han faar Ro til at arbejde videre i de Aar, han faar det mindre Tilskud. Kan det ikke lykkes med det store Tilskud, vil det heller ikke kunne lykkes med det mindre, fordi man bevilger det paa 5 Aar. Jeg synes, man skulde lade være at tale om Arbejdsro. Det er ikke noget, der forstyrrer en Mand i hans Arbejde, om man en Gang om Aaret her i Tinget forhandler om, hvorvidt der skal gives ham et Tilskud eller ej. Bliver han forstyrret af det, maa han være overnervøs, og saa er der kun liden Sandsynlighed for, at han vil kunne opnaa noget ved at fortsætte sit Studium paa Elektricitetens Omraade. Det kan ikke forstyrre ham, at vi en Gang om Aaret søge at blive klare over, hvorvidt der er Anledning til at støtte hans Virksomhed eller ej. Hvis han ikke kunde arbejde lige saa godt, som hvis vi bevilgede et Beløb for mange Aar, kan jeg ikke rigtig faa i mit Hovede, at han skulde have Betingelse for at løse den Opgave. Naar man i en lang Række Aar har givet saa store Bevillinger til en saadan Virksomhed, som praktisk set intet Udbytte har givet, hvad der fremgaar af de Citater, jeg har anført af Mænd, hvis Kendskab om den Slags Ting ingen af de ærede Medlemmer ville vove at bestride, forekommer det mig ganske bagvendt at sige: Nu vedtage vi en Bevilling paa saa og saa lang en Aarrække. Vi maa, synes jeg, indtage det Standpunkt at sige: Lad os endnu en Gang give en Bevilling for et Aar, saa at han kan søge